

mensætning. Man kunde tænke sig forskjellige Maader, hvorpaa dette kunde skee. Det blev ogsaa under Sagens Forhandling i Folkethinget berørt, at der kunde gives Politiretterne en mere populair Tilfætning. Jeg antager, at det har været den ærede Talers Mening, at der kunde tilforordnes Dommeren nogle Mænd af Folket efter Valg, paa hvilken som helst Maade det nu senere fandtes at være gjørligt under en hensigtsmæssig Form. Man kunde tænke sig, at dette skeete, og at der dog tillige maaffee blev unddraget Politiretternes Birkfreds adskillige af de Sager, der hidtil have været henlagte derunder, Sager, som efter deres Natur maaffee rettere henhøre under den ordinaire Rettergang. Dersom en saadan Forandring, som jeg ikke nu vil udtale mig nærmere om, hvorvidt den fra Regjeringens Side vil kunne ventes foreslaet, da Sagen ikke endnu er tilstrækkeligt moden, blev foreslaet, hvilket jeg troer vilde finde temmeligt almindeligt Gjenklang, saa vilde det dog vistnok være rimeligt, at man dermed forbandt en større Myndighed for deslige Domstole til endeligt at afgjøre de egentlige Politiretsager, som bleve henlagte til dem. Det er høist sandsynligt, at man saa tillige vilde sætte summa appellabilis endnu høiere (Sa!), end den hidtil har bestaaet; thi ellers vilde hele Institutionen forfeile sin Birkning. Jeg har tilladt mig at berøre dette, uagtet jeg ikke har havt Tid til at lade alle saadanne Forslag, som kunne tænkes at afhjælpe de Mangler, der findes ved vor Retspleie, gennemgaae den modne Drøftelse, som nødvendigvis udfordres, førend man søger at bringe dem tillive. Jeg vilde efter min Overbeviisning handle uforvarligt, dersom jeg søgte at fremme et saadant Forslag, førend jeg var kommen til fuld Overbeviisning om, at det vilde kunne gennemføres uden Fare for Retsfikkerhedens Opretholdelse. Der udfordres Tid til at gennemføre saadanne gennemgribende Forandringer i en saa vigtig Institution, som Retspleien er. Naar man seer hen ikke alene til den Masse af administrative Forretninger, men ogsaa til de vanskelige Forhold, hvorunder disse administrative Forretninger maatte fremmes, og den ikke ubetydelige legislative Virksomhed, der dog har beskæftiget Ministeriet i det sidste Par Aar,

vil det ærede Thing vist ikke undres over, at jeg ikke hidtil er fremkommen med noget saadant Forslag, ikke undre sig over, at jeg hidtil ikke har kunnet danne mig en klar Anskuelse om den rigtige Maade at fremme en saadan Forandring paa. Men det er dog ganske klart, at, dersom en saadan Forandring skulde blive anseet tilraadelig og skulde fremmes ved en tilkommende Rigsdag, saa vilde det være høist uheldigt, om man nu var gaaet ind paa et Forslag, hvorved Bestemmelserne om summa appellabilis vare aldeles hævede. Man vilde derved komme frem og tilbage i Principerne om denne Sag. Vi have nu havt summa appellabilis for alle de Sager, der indstævnes til Landsoverretterne; nu skulde man hæve den for en stor Deel af disse Sager, som indgik til Landsoverretterne, og saa senere aldeles ophæve den, og derefter kunde man maaffee komme til den modsatte Uderlighed og forsøge summa appellabilis for de Politiretsager, som bliv at behandle for Politiretterne. Det er derfor, at jeg mener, at det er en vanskelig Sag at gaae ind paa et saa vigtigt Spørgsmaal under en, jeg skal ikke sige tilfældig, men ialtsald i Forbigaaende indledet Forhandling ved en Sag, som hovedsagelig tilfigter et ganske andet Formaal, og det er derfor, at jeg allerede under Sagens Behandling i Folkethinget har udtalt mig imod, at denne Bestemmelse skulde blive antagen. Den blev imidlertid i Folkethinget ved en Majoritet antagen, og da der da var Spørgsmaalet, om hele denne saaledes forandrede Lov skulde forkastes eller ikke, troede jeg, at det Hovedformaal, som Loven dog indeholdt, var af den Vigtighed, at man dog ikke, paa Grund af den Mangel, som den tilføiede Forandring efter min Formening indeholdt, derfor aldeles skulde forkaste Hovedprinciperne, og derfor stemte jeg for hele Loven, saaledes som den forelaa. Men jeg kan derfor ligesuldt ikke forlade den Anskuelse, at man havde gjort bedre i ikke at gaae ind paa et saa vigtigt Anliggende under denne Sags Behandling. — Jeg skal dertil for Dieblirket indskrænke mine Bemærkninger, da de Uttringer, jeg ellers kunde have at fremføre, angaae Sagens andet Punkt, navnlig forsaavidt som der er foreslaet, at Procuratorer skulde tillades at give Møde